

Velký půst (Lk 5, 33 – 35) Slovo na neděli 29. března 2020

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé, zdravím Vás apoštolským pozdravem: ***Milost Vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista. Amen***

Posloucháte slovo na neděli 29. března, 5.postní neděli v církevním kalendáři, 2.neděli, kdy se nemůžeme sejít ke společným bohoslužbám. Ztišme se nejprve k modlitbě:

Hospodine, svatý Bože, v Kristu Ježíši náš nebeský Otče, přiznáváme, že máme strach. Tolik věcí nás dnes naplňuje úzkostí. Bojíme se o své blízké, své děti i své rodiče. Máme strach o sebe a své zdraví, máme strach z druhých lidí, aby nás nenakazili, ale bojíme se i samoty.

Nevíme, jak žít dnes, o to víc se bojíme zítřejšího dne.

Pane, dej ať mezi nás přichází království tvé a ruší tmu svým světlem.

Dej ať mezi nás přichází království tvé a spojuje nás i přes hranice karantény. Dej ať mezi nás přichází království tvé a narušuje ticho samoty novou písní.

Dej ať i dnes mezi všemi ruchy světa zaslechneme slovo tvé milosti: **Já opouštím tobě všechny nepravosti, uzdravuji všechny nemoci tvé, vysvobozuji od zahynutí život tvůj. Amen**

Jako biblický základ pro svou dnešní úvahu jsem zvolil text z Lukášova evangelia (Lk 5, 33 – 35): *Oni mu řekli: „Učedníci Janovi se často postí a konají modlitby, stejně tak učedníci farizeů; tvoji však jedí a pijí.“ Ježíš jim řekl: „Můžete chtít, aby se hosté na svatbě postili, když je ženich s nimi? Přijdou však dny, kdy od nich bude ženich vzat; potom, v těch dnech, se budou postit.“*

Ježíšovi bylo vyčteno, že se jeho učedníci nepostí: *„Učedníci Janovi se často postí a konají modlitby, stejně tak i učedníci farizeů; tvoji však jedí a pijí.“*

Podobnou výtku by mohl Ježíš slyšet i v dnešní době: Postí se leckdo, kazatelé zdravého životního stylu i mládež, co drží suchý únor, ale tvoji učedníci ne. Zejména ti českobratrští evangelíci, ti se nepostí skoro vůbec ...

Ježíš kritiku svých učedníků odmítá slovy podobenství, v němž ale také poprvé zřetelně naznačuje i svůj osud: *„Můžete chtít, aby se hosté na svatbě postili, když je ženich s nimi? Přijdou však dny, kdy od nich bude ženich vzat; potom, v těch dnech, se budou postit ...“*

V kázání na první postní neděli, 1. března - jsou to vlastně jenom čtyři týdny zpátky, ale jak je to dávno ... jako by mi mezitím uplynuly celé věky ... tolik se toho změnilo ve světě i mezi námi - tak v tom kázání

onu první březnovou neděli jsem řekl, že i letos se nejspíš budeme postit jenom symbolicky, nanejvýš liturgicky ... a lidé ve sborovém sále se usmívali ... alespoň se mi to zdálo, že se lehce nasmíváte, protože jsme všichni věděli, že to tak je. Že to je ta postní doba, kdy v kostele není večere Páně a v modlitbách je trochu více vyznání vin ... ale potom na nedělní, ba i pondělní oběd zase bude bůček jako vždycky... Tak jsme chtěli držet i ten letošní půst.

Ale místo toho přišel půst. Tentokrát doopravdy. Už nejenom symbolický, ale opravdový *Velký půst*. A my se musíme postit.

Postíme se od všeho, co jsme ještě včera považovali za samozřejmé. Postíme se od možností jít nebo cestovat kamkoliv se nám zamane. Postíme se od možnosti koupit si všechno, co bychom chtěli mít. Postíme se od možnosti vidět své známé a blízké, od možnosti sejít se s kamarády. Někteří se postí od dobrého zdraví, mnozí se brzy budou postit od možnosti jít do práce. Postíme se dokonce od možnosti vyjít ven ze svého domu a volně se nadechnout, neboť nám v tom brání rouška. Postíme se dokonce od možnosti jít do kostela na bohoslužby. Téměř jistě se budeme postit i od společného slavení letošních velikonočních svátků.

Co z toho pro nás křesťany plyne? Na prvním místě **vděčnost**. Vždyť to je jeden z velkých smyslů půstu, že nás vede k vděčnosti i za ty věci, které považujeme, nebo jsme považovali za samozřejmé. A tak děkujeme za své blízké, své rodiny i své kamarády. Jsme vděční za svobodu, za možnost žít, jednat, konat i pracovat svobodně. Jsme vděční za fungující ekonomiku, za hospodářský blahobyt i za moderní a vyspělý zdravotnický systém. Jsme vděční za vládu naší země, která nese odpovědnost i za naše vlastní životy. Děkujeme fungující místní správě, na níž se můžeme s důvěrou obracet. Jsme vděční za své zaměstnání, za možnost chodit do práce. Jsme vděční za přírodu, za nádherné kopce a hory, kam můžeme se svými dětmi na procházku. Jsme vděční za školy, za učitele a jejich nelehkou práci. Jsme vděční za svůj sbor, svůj kostel, za možnost sejít se při bohoslužbách...

Teprve když toto všechno pomíjí, uvědomujeme si, jak to všechno moc potřebujeme a jak moc nám to chybí... Toto vědomí se bude ještě hodit, mezi námi evangelíky v Huslenkách, třeba až karanténa pomine a my se znova pustíme do zápasu o zachování svého sboru ...

Za druhé, nynější velký půst nás přivádí **k ohledu ke druhým**. Nejenže nosíme roušky, kterými sice nechráníme sebe, zato druhé ano. Ale také si uvědomujeme, že nynější omezení přece mnozí musí snášet už dlouho ... Nemohou přijít mezi nás do nedělního shromáždění kvůli stáří nebo chatrnému zdraví; do kostela nedojdou, ani je tam nikdo nepřiveze ... Teprve, když se bojíme o vlastní zdraví, uvědomujeme si,

že i mezi námi jsou vážně nemocní, ti pro které každé nové ráno vůbec není samozřejmé ... Teprve, když za druhými nemůžeme, uvědomujeme si, jak moc nám chybí ...

Jak rádi bychom v těchto dnech drželi ten církevní, čtyřicetidenní půst, od Popeleční středy do Velikonoční neděle. Jak rádi bychom se na ten *krátký čas* vzdali všech svých neřestí a zbytečných vymožeností. Jak rádi bychom se toho všeho vzdali, abychom se potom o Velikonoční neděli společně sešli v kostele a znova rozjeli svůj veliký večírek.

Ale nemůžeme. Jsme totiž drženi v opravdovém půstu. A nevíme, jak dlouho potrvá, ani kdy to všechno skončí ...

Každý půst, který má dobrý smysl, ovšem musí nakonec vést **zejména k radosti**. K radosti nakonec. Jako křesťané máme ze své víry naději. Naději, která nám umožňuje vydržet každý lidský blahobyť, stejně jako každé postění. Víme, totiž, že každý půst jednou skončí. Každý půst a každá karanténa skončí nejpozději v jitru Třetího dne. A pak - v čase přítomné spásy, v čase naší záchrany z každého soužení - bude už jenom radost.

Jako slova modlitby poslechněte text písně *V Tobě je radost*, písně 649 z Dodatku Evangelického zpěvníku: *V Tobě je radost, jinde jen žalost, drahý Pane Ježíši. Od tebe máme, dary neznámé tomu, kdo tě neslyší. Zbavuješ viny, vždycky jsi činný. Kdo se ti dává, tomu zůstává svoboda jistá. I v téhle době hledíme k Tobě. Ať umíráme, na Tebe dáme, Pána a Krista. Haleluja!*

A spojme se ve slovech společné modlitby Páně:

**Otče náš,
který jsi v nebesích,
posvět se jméno tvé,
přijď království tvé,
buď vůle tvá,
jako v nebi, tak i na zemi.
Chléb náš vezdejší dej nám dnes
a odpusť nám naše viny
jako i my odpouštíme našim viníkům.
A neuved' nás v pokušení,
ale zbav nás od zlého.
Neboť tvé je království,
I moc i sláva, na věky.
Amen**